

[Henry Christensen.]

Det, som vor forespørgsel tager sigte på, og det, vi først og fremmest må diskutere, er spørgsmålet om, hvorvidt en udgift — her på godt 1 mill. kr. — som et statsarrangement medfører, skal søges afholdt uden om de sædvanlige bevillingsmæssige kanaler, og uden at der derigennem sikres den kontrol med offentlige udgifter, som i høj grad er grundlovens og folkestyrets fundament. Jeg er helt sikker på, at den højtærede minister måtte være enig med mig heri, hvis han ville gå ind på en drøftelse af spørgsmålet om betydningen af folketingets kontrol med bevillinger, men det gik den højtærede minister uden om, selv om spørgsmålet er centralt fremført i vor forespørgsel og begrundet i de bemærkninger, jeg gjorde.

Se, hvis folketinget gennem en bevilningsansøgning til finansudvalget havde fået forelagt en sådan ansøgning om 1,2 mill. kr. til dækning af et underskud, så måtte man i finansudvalget eller andetsteds under folketingets arbejde have taget op til vurdering berettigelsen af det underskud, der således var opstået, have foretaget en undersøgelse på de områder, man nu kan, en undersøgelse af udtalelser, der kunne belyse, hvordan det var sket, at man efter at have troet, at det hele kunne hvile i sig selv, alligevel endte med et underskud på 1,2 mill. kr., og det var jo — det sagde også den højtærede handelsminister — forventningen, da man sendte balletten af sted, at det ville kunne løbe rundt. Jeg skal derfor ikke trætte med at citere udtalelser fra det kgl. teater, der klart begrunder, at det var den forventning, hvormed man sendte balletten af sted. Folketinget ville have givet sig til at undersøge dette spørgsmål: har man båret sig forretningsmæssigt ad, som det kgl. teaters pressesekretær selv oplyste at man havde gjort? Har man, selv om man måtte tage det hensyn, der måtte ligge i, at arrangementet skulle forbindes med de øvrige

eksportfremstød, taget alle de rimelige økonomiske hensyn, der måtte tages, når det drejer sig om anvendelse af offentlige midler? Har turneen været tilrettelagt således, at det var de fornødne balletdansere og ikke for mange officials, der deltog i turneen, o. s. v., o. s. v.?

Jeg fremsætter ikke disse betragtninger for her at foretage en egentlig kritik af, at regnskabet stillede sig, som det gjorde. Jeg er tilbøjelig til at mene, at der var en og anden, måske flere ting at kritisere og også mange ting at rose, men jeg vil dog gerne præcisere, at det er ikke det, vi først og fremmest ønsker at diskutere i dag. Vi ønsker heller ikke at diskutere, om det var rimeligt eller ej, at balletten kom til USA — vi syntes på forhånd, det var rimeligt — men vi ønsker, at man i det høje ting ikke nu statuerer, accepterer, en praksis, der betyder en tendens til, at man lader offentlige udgifter afholde og hente uden for de områder, hvor offentlige udgifter normalt hentes, fordi man vil sikre den fornødne kontrol med dem. Det er det, der er det afgørende i sagen.

Den højtærede handelsminister henviser til, at det kgl. teaters tilsynsråd ikke selv havde fundet det rimeligt, at teatret skulle bære underskuddet, og havde henvist til, at det måtte være erhvervsfonden, der naturligt skulle afholde udgiften. Jeg vil gerne afvise dette som argument for, hvorvidt det er berettiget eller ej, at erhvervsfonden skal dække underskuddet. Det spiller efter min mening ikke nogen som helst rolle som begrundelse for den disposition, der er truffet. Det må i sidste ende alene bero på ministeriets, regeringens, de pågældende ministres afgørelse — og så selvfølgelig erhvervsfondens, men i forhold til folketinget ministerens afgørelse — om man finder det rigtigt at indlede en bevillingspraksis som den, man har gjort her, med den virkning, at bevillingen går uden for folketingets kontrol. Det er det afgørende.